

அங்காள பரமேஸ்வரி, வேடனை பம்பையடிக்க,
பிடித்த வரலாறு.

அங்காள பரமேஸ்வரி வடக்கு வடகூசம்
வாழி கொண்ட வாடமரம்.

தாயனார் ஏரியில் காண வளர்ந்தவள்.

மலையனார் ஏரி மாசானா ஈ.ஷ்.வரி.

தெய்வத்திலும் தெய்வம் உலகத்துக்கே
பெரிய தெய்வம்.

இப்போர் பட்ட தெய்வம் அங்காள பரமேஸ்வரி,
ஒரு நாள்...

நாம் தெய்வலோகத்திலிருந்து சூலாக
த்திற்கு வந்து, இந்த சூங்காவனம் சோலை
யில் வண்டறிச்சுத்து, செவ்வறிச்சுத்து,
கன்னிப்பத்து, ஒத்தகக்கண் புத்திலே சூங்
கி வளர்ந்தோம்! கொத்தினால் மீலாகுகொடி
இளநாகன். தீண்டினால் மீலாது தெந்தவநாகன்
நாம் பாம்பாக வேயெடுத்து இந்தப் புத்துக்
கண்ணிலேயே குடியிருக்கிறோம்! நம்மளுக்கு
சூசாரியாக சூமரமும் பிடித்துக் கொண்டோம்;
நாடெங்கும் விளங்கும் படியாக, நாஜாங்க
த்தையும் பிடித்துக் கொண்டோம்! அரண்
மனை சிம்மாசனமும் கடிக் கொண்டோம்!

சீகல பேர்களுயும் நாம் சிடிமைக் குடி
 களாய் பிடித்துக் கொண்டுடாம்! ஆனால்,
 நம்மருக்கு அனுதின காலமும் நம்மருட
 வாசனிலும், நம்மருடைய ஆலயத்திலும்,
 நம்மருக்கு ஒரு நாடு மொன்று வேண்டாம்! என்று,
 யானைத் தூண்டிப்பிடிப்போ மொன்று அளவற்ற
 சிந்தனையில், உற்று நினைத்தாள் ஒரு கோடி
 சிந்தனையில். பார்த்து நினைத்தாள் பலகோடி
 சிந்தனையில், "இந்தப் பூங்கா வனச் சோலை,
 இளந்தோம்புச் சோலை, மல்லியம்பூச் சோலை,
 நாமும் பூச் சோலை, சங்கு முளைத்த வனம்,
 சூதிவிங்கம் பூத்த வனம்! பேயிடுக்குங் காடு,
 பிசாதிடுக்குங்காடு, கரடி, புலி, சிங்கங்
 கள் திடுக்கக் கையடி வனந்தரத்தில்
 நம்மருக்கு நாடு மானது அனுதின கால
 மும் வேண்டுமே. யாடு வருவார்களோ?
 எவரு வருவார்களோ?" என்று, இந்த
 ஒத்தைக் கண் புத்திலே ஆயி, பராசுத்தி
 ஒரு பொண்ணென்ற வடிவு வெகுத்து
 தினகல மாய் தானிருந்தாள், அங்கம்மா.

இப்படியாக அ.வ்வரி அந்தப் புத்திக் -
 கண்ணில் பிசாண்ட மாகியிருக்கும் போது.

பாட்டு.

'வனத்தில் திரியும் வேடன்

வன வேட்டையாடி வந்தான்

வனத்தில் திரியும் வேடன்

வன வேட்டையாடி வந்தான்

வில்லம் புங்கை கொண்டு

வேட்டையாடித் தானடிந்தான்

பச்சிகளும், மிருக ஜாதிகளும், உயிரு

டன் சிகான்றி, இய்யயே விசுங்கி

சாய்பிடடுக் கொண்டிருந்தான்! இய்யோ

பட்ட வேடன் வன வேட்டையாடி வந்

தான். இய்யய வேட்டையாடி வந்த வேட-

னா, அங்காள பரமேஷ்வரி கண்ணில்

பார்த்து, மகிழ்ச்சியடைந்து "ஆகா,

என்ன, ஆச்சரியம்! இந்த வேடனைத்

தான் நாம் பிடிக்க வேண்டும்! நம்மருக்கு

அடிமைக் குடியாக முன்னோர் காலத்திலி

ருந்து, அடிமைக் குடியாக பிடிக்க வேண்

டும்! இவனை இய்யயப் பிடித்தால், வருவான்?

இவனைப் போய் சும்மா கூப்பிட்டால் வர

மாண்டான். இவனை வரவென்று அழைத்

தாலும் வர மாண்டான்" என்றுயோசித்து

வேடலுக்கு முன்பாக ஒரு சூசலென்ற
(புயல்) வடிவெடுத்து அந்த இளந்தோம்புச்
சோலையில் வேடலுக்கு முன்பாக, ஆடினாள்.

அப்போது வேடன் முயல்க்கண்டு "ஆகா!

இந்த முயலே, நாம் இதுநாள் வரை இந்த
வனத்தில் கண்டதில்லை! எங்கயோ இது
நாள் வரை இந்த சூலில்லாமல், தின்ற
க்கு புதுசாக இந்த முயல் ஒருகிறது!
இந்த முயலை எங்கே போனாலும், நாம்
விடக் கூடா" தென்று சொல்லி முயலைத்
தூரத்திக் கொண்டு பின்னூல், ஆடினாள்.

அப்போது அந்த முயலானது அந்த
வனத்தை விட்டு, அடுத்த வனத்திற்கு
ஆடி விட்டது.

அதைக் கண்ட வேடன் "சூசலே! நீ எங்கே
போனாலும் உள்ள விடப் போவதில்லை
என்று மூயடியும் விடாமல் தூரத்திக்
கொண்டு போனாள். இப்படியாக நாடி வனம்
சுத்தி தூரத்திக் கொண்டு வந்தாள் வேடன்.

இப்படியாக சூசலாக இருந்த, அங்காள
பர மேஷ்வரி ஐந்தாவது வனம் எசன்சு
வேடன் கண்ணுக்குத் தொரியாமல் ஒரு -

முகரில் மஹந் து கொண்டாள்.

சிம்போது வேடன் " அடடா! இவ்வளவு
 தூரம் தூரத்திலுந்து, சிம்போது திருத்த
 திருத்தாவது தண்ட காடுண்ட வளத்தில் சூச
 லே கண்ணுக்குத் தெரிய விவ்வையே, திருத்த
 சூசத் திருத்த சங்கம் மொடைகயிலோ, திருத்த
 திளந் தோய்ச்ச சோலயிலோ, இதில்தான்
 மஹந் திருக்க வேண்டும்! நாம் திருத்த
 சூசை விட்டு விட்டு எங்கும் போகக்
 கூடாது" என்று, விவ்வையெடுத்து, சிம்ப
 மயத் தொடுத்து, சங்கம் மொடைகயில்
 சிம்பகளைப் போடும் போது, சிங்காள மர
 மேஷ் வரி பார்த்து " அடடா! நாம் திருத்த
 வேடன் கையிள் சிகம்யட்டுதான் தீர வேணும்;
 திருத்த வேடன் நம்மளை லேசில் விட மாண்டான்!
 இவனை நானும் லேசில் விடப் போவதில்லை;
 சூசையால் நாம் திருத்த வேடனை ஆடுகல்
 லாகத்தூட்டிக்க வேண்டாமென்று, சிங்காள
 மரமேஷ்வரி திருத்த ஜவனம் சோலயில்
 வேடனை ஆடு கல்லாகத்தூட்டித் து விட
 டாள்.

பிறகு, சிங்காள மரமேஷ்வரி பெண்
 போல் வடிவெடுத்தது, வில்வ மரத்தின் மூல்

6,

ஏறி, வில்வம் புஷ்பமெடுத்து, சிந்தக் கல்
சிலக்கு யாகம் வளர்த்தினூள்.

மந்தரம்

ஆகா மோதிய வாகனம்
மோதிய அஷ்டம், நாமர்ண கர்ணு!
விளம்பிய சூசரா, தாதன பேணு.
வைகேசி புத்திரா, விக் கிண விணயகா
நமோ நமஸ்து. தீவா கொந்தமண
ஊதாம்பிலை வசியன, கொந்தூக் கொச்சி
நயா, கெச்சில் ப் பெற்றே, கெங்கா
தாரா, கெனாரி மணுகரா, தார்தம்
பிராண நாயகா, சே.சே. சரணம்
சரணமம்மா. இந்தி தேவி அங்கம்மா,
புமெய்ய லே வந்து வேலுக்குப் பயணங்
கூடுயிலு, தாசிலு, தாசிலு கெண்டா,
தண்டை கெண்டை யாயிலும், கோல்லே
கோவரம், வெள்ளை வேல் சாஷ்தரம்.
தாமரை தாமரை விலக்கம், குருவா
ங்கி அம்ம. ஏக சக்தரம், ஏர்க் காண்ம
அம்ம. சிந்த அங்காள சத்தி, உத்தமா
பர மெஷ்வரி துந்தளா ஐகுந்தலா, பித்தலா
யாலா புரட்டாளா சூட்டிக் கொள் வண்டிக்

7.

சுரணஞ் சுரணமம்மா. சூஷ்டாங்கம்,
சுரணமம்மா.

சிங்காள பரமேஸ்வரி இய்யாயாக யாகத்
தை வளர்த்தி, அந்தக் கல்ஷ்ச்சிசுக்கு
வில்வம் புஷ்பங்களை யோடும் யோது,

கல்ஷ்ச்சிசுயாக இருந்த வேடன் மறு
வேடனாகத் தோன்றினான்.

அப்போது சிங்காள பரமேஸ்வரியாகப்
பட்டவள் பத்துவயதும் பெண் யோல் வேடன்
முன் நின்றாள்.

அம் பெண்ணை மார்த்த வேடன் " அட்டா!

நாம் இந்த வனத்துள் சூசுக்கு வந்ததற்கு

அய்யயானா பத்து வயது பெண் யோல், அறி
யாத வயதும் பெண் யோல் நிற்கின்றது என்று

பெண்ணை தோக்கி அம்மா, தாயே! நீ யார்

அம்மனியோ? எவர் வீட்டுப் பெண்ணே!

அந்நால் இந்த வனத்துள் நீ ஒரு தேவதை

யாகத்தான் இருக்க வேண்டும்! தேவேத்

திரன் வீட்டுக் குழந்தையாகத்தான்

நினைக்க வேண்டும்! அம்மா, தாயே!

எனக் கொடு நல்ல வரம் கொடம்மா?"

என்றான்.

8,

சிதற்கு சிங்காள பரமேஷ் வரி
" சிட, சிப்பா! மகனே!

சிங்.. பாட்டு..

" சூட வேண்டாம் ஜீவிய வேண்டாம்
வேடனே. உனக்கு உற்ற துணை
சிவவேண்டா மகனே
துந்தனத்தாம் நாடமடா மகனே
உரு நாளாய் வாசிக்கனும் மகனே
நீடுழி காலத்தூர்கு மகனே
என்னுடைய வாசலில்யாக
நீ பம்பைநாதம் வாசிக்கனும் மகனே!

சிப்பா, மகனே! எனக்கு நித்தம்
நீடுழி காலத்தூர்கு என்னுடைய வாச
லில் சூடு பம்பைநாத மென்று சொல்லி
வாசிக்கனும்டா, சிப்பா! இந்த வேட்க
தை விட்டு, பம்பை வேடனாக நீடு
க்க வேண்டும்!" என்னுள்.

சிதற்கு வேடன் சிமாம் தாயே!
என்னை ஜீனணும் சிறியாக வளையும்
என்னைத் தெரியாக வளையும்,

பம்பை நூதம் வாசிக்க வேண்டு மென்று
 சொல்கிறாயே? என்னுடைய இடத்தில்
 பம்பை பெங்களையம்மா, இருக்கிறதா?"
 என்னுள் வேடன்.

அதற்கு அங்காள பரமேஸ்வரி "ஏண்டா,
 மகனே! உனக்கு பம்பை நூண்டா உற்பத்தி
 செய்ய வேண்டும்! இங்கு வாடா, மகனே!
 வேடனைக் கூட்டிக் கொண்டு அந்த
 வனத்தில் ப.ஷ்வரி வரும் போது,

அந்த காலத்தில் வள்ளால நாலன்
 வீட்டில் இருந்த அண்ண முனியும், பெண்
 முனியும்.

கல்ஷுகிள விடுங்கும் முனி, கதண்டாக
 பே முனிகள்.

பிவ்ஷுகளே விடுங்கு முனி, பேமான
 வேமுனிகள். அந்த முனிகள் அரண்டும்
 அந்த வனத்தில், யார் தனியாக வந்தாலும்
 பிடித்து சாய்பிடக் கூடிய முனிகள்.

அந்த மினிகள் அரண்டும், அந்த ஜவனத்
 சோலயிலை, சங்கம் பொதை வந்த
 ரத்தில் அந்த ஏரிகரை மத்தியத்தில்
 கரை கரையாக ஆடியாந்தது. இப்படி
 அண்ண முனியும், பெண் முனியும் ஆடியார
 போது-

அங்குள்ள மாமரத் தோட்டத்தில் அங்காள
 பரமேஸ்வரி நின்று கொண்டு, வேடஜுக்கு
 முனிகளைச் சூட்டிக் காட்டி "அம்மா, வேடா!
 அடோ, பாடு! ஏரிகரை மத்தியில் திரண்டு
 முனிகள் மேலேக் கொண்டு வருது, பாடு!
 அந்த முனிகளை நான் கொண்டு, எனக்கு
 மதிமையில்ல நான் கொல்லக் கூடாது.
 சூதையால், உன்னுடைய அம்பை வயறிந்து
 அந்த திரண்டு முனிகளையும் கொன்றுவிடு!"
 என்று அங்காள பரமேஸ்வரி சொன்னாள்.

இதைக் கேட்ட வேடன் உடனே
 வில்லில் அம்பைத் தொடுத்து திரண்டு
 முனிகளுக்கும், திரண்டு அம்பு போட
 டான். அம்பு பட்ட முனிகள் திரண்
 டும், ஐயோ வென்ற சூத்தத்தூடன் அந்த
 மலை பர்வதம் போல் பூமியில் விழுந்தது.

உடனே அங்காள பரமேஸ்வரியும்,
 வேடஜும், முனிகள் அருகில் சென்று நின்று
 வேடன் "அ. ஷ்ஷரியை நோக்கி" அம்மா,
 தாயே! அந்த முனிகள் திரண்டையும்.

என்னம்மா செய்வது?"

சிதற்கு ரா.ஷ்ஷரி "கிந்த சிதன் குனியும்,
பெண் குனிவையும் கோல உறியடா மகனா!"
என்றார்.

உடனே வேடன் இரண்டு குனிகளையும்
கோல உறித்து, வயிற்றின் உள்ளே யிருந்
து குடவையும் எடுத்து, இரண்டு பக்கம்
நுணிகளையும் நறுக்கினான். ரா.ஷ்ஷரி
சொன்ன படி செய்து விட்டு, ரா.ஷ்ஷரி
யை நோக்கி "ஏம்மா, தாயா! இப்படி
பெல்லாம் சின்ன மிண்ணம் செய்து
விட்டுடாமே. இதை பென்னம்மா
செய்வது?" என்றான்.

சிதற்கு அங்காள பரமஷ்ஷரி "அடா,
வேடனா! நீ உலகத்து கைய வன, வேடன்!
மிடுகங்களையும், பணிகளையும் பிடித்து
சூப்பிடக் கூடியவன்! இதைச் சூப்பிட
மாண்டாயா?" என்றார்.

சிதற்கு வேடன் "ஏம்மா! இதை
யாரம்மா சூப்பிடுவது? நான் கொடுக்கள்,

குருனிகள், அன்னங்கள், தாராக்கள், மான்,
மயில் இவைகளைத் தானம்மா பிடிச்சு
சாய்பிட்டுக்கிட்டு இருக்கிறேன் தின
மும், இதையாரம்மா குனிகள் சாய்பிடு
வது?" என்று.

அதற்கு "அ.ஷ்ஷரி" அம்மா மகளை!
இருந்தாலு மிருக்கட்டும்! அந்தக்
கூடுகெழும்பை எடுத்து ஒரு கவன
மாக வளையுமா! நரம்புகளை வல்லாம்
எடுத்து ஒரு கயிறாக ஆடப்பா! கூடு
வல்லாம் எடுத்து ஒரு கச்சைசயாகப்
போடப்பா! அந்த ஆண் குண்டி கூடு
கம்பலில் எடுத்து ஒரு குச்சியாக
கையில் பிடியுமா! வேடன் கிவ்வாறு
எல்லாம் செய்த பின், அ.ஷ்ஷரி
வேஷுக்கு ஆடை சூயாணம் வல்லாம்
கொடுத்து, அப்பா, மகளை! அந்த
ஆண் குண்டி உடல், பெண் குண்டி உடல்
இரண்டையும் எடுத்து சேர்த்து
குதானின் மேல் போடு!" என்று.

அதற்கு வேடன் அம்மா, தாயே! இதே

தோள் மேல் போட்டுக் கொண்டு என்னமமா,
செய்வது?" என்னுள்.

சிதற்கு அங்காள பரமேஸ்வரி" அடா,
வேடனே! இந்த திங்கப் பல்வெட்டுக்கு
சிந்த அண்ண குணிய்யும், பெண் குணிய்யும்
சிண்ண பேயி, பெண்ணேயி, பம் பேயின் ஐய
சிடியடா பார்க்கலாம்" என்னுள்.

உடனே வேடன் ந.ஷ்ஷரி சொன்னபடி
பம்பையடிக்க ஆரம்பித்தான். பம்பை வாசிக்
க வாசிக்க ந.ஷ்ஷரிக்கு சந்தோசமாக
அனந்த நடன மாடினாள்.

அப்படியாக துணை முக்கால் நாளிடை
பம்பை வாசிக்கபின், ந.ஷ்ஷரி வேடனை
தோக்கி" அடா, வேடா! இந்த பம்பை
நாதமென்றால் உலகத்துக்கு, எல்லா
மேளத்துக்கும் திது வுசந்த மேளம்,
இந்த பம்பை மேளத்தை அடக்கு வுதற்கு
திந்த உலகத்துக்கு மேளதாளம் கிடை
யாகப்பா! திதுதானப்பா எனக்கு ஏற்
பட்டது! இன்னமும் வாசியடா!" என்னுள்.

வேடன் மதுபடியும் வாசிக்க ஆரம்பி
த்தான் அப்படி கே காலையிலிருந்து,

பொழுது அஸ்தமாமும் வரை பம்பை
வாசிக்க வாசிக்க அங்காள பரமேஷ்
வரிக்க அனந்த மாகி அட்டத்தை
நிபுத்தாமல் அடினாள்.

அதைக் கண்ட வேடன் "என்னடா,
அச்சரிய மாக இருக்கிறது! நாம்
காலையிலிருந்து வாசித்து கை கால்
எல்லாம், வலிக்கிறது. இப்படியடித்துக்
கூடா. அ.ஷ்வரி அட்டத்தை யே நிபுத்த
வில்லையே. இது ஒரு யோக இருக்குமா?
அல்லது பிசாசாக இருக்குமா? என்று,
வேடனுக்கு கோபம் வந்து அ.ஷ்வரியை
குநாக்கி அம்மா, தாயே! இதென்னம்மா
அச்சரியம்! என்று அ.ஷ்வரியை ஏறிய
பயபார்த்தான்! பிறகு, நம் சூடுவத்
தை அந்தத் தாயிடம் காட்ட வேண்டும்!
என்று, 'ஏம்மா, தாயே என்னம்மா இப்
படியே அடிக்க கொண்டு இருக்கிறாய்?
எனக்கு எரம்ப பசியாயிருக்கிறது!
கால் கையெல்லாம் குநாகிறது" என்று.

வேடன் சொல்வ வகல்லாம் ஈஷ்வரி
கீடு கேட்காமல், "இன்னமும் கொஞ்சம்
வாசியப்பா!" என்னுள்.

அதைக் கேட்ட வேடன் "இன்னும்
வாசிக்^{கச்} சொல்கிறாயா? என்று வேடன்
கோயம் வருது சிங்கப்பல்கை கையில்
ரிடுத்து, உன்னை என் செய்கிறான்
பார்!" என்று நின்றான்.

அதைக் கண்ட அங்காள மரமேஷ்
வரி வேடனுக்கு பயந்து வளத்தில் ஓட
டம் பிடித்தாள்.

அதைப் பார்த்த வேடன் "அம்மா, தாயே!
உன்னை எங்கு போனாலும் விட மாண்டேன்!"
என்று ஈஷ்வரியை துரத்திக் கொண்டு,
ஓடினான்.

வேடன் துரத்திக் கொண்டு வருவதைக்
கண்ட ஈஷ்வரி நாம் எங்கு போன
லும், விட மாண்டான் போல் இருக்கிறது!
நம் கோவிலுக்கு போய் விடுவோம்
என்று கோவிலுக்குச் சென்று, இள்
நுழைந்து பாய்பாக வடிவெடுத்து

ஒளித்து கொண்டாள்.

சிதைக்கண்ட வேடன் "உன்னுடைய வீட்டுக் குள் சென்று விட்டாயா? இதோ! நானும் உள்ளே வடுகிடுவன்!" என்று வேடன் கோவில் வாசற்படியில் கால் வைத்து உள்ளே நுழையும் போது, அவன் போட்டிருந்த பம்பை மேளம் ரிப்பரியதானகையால், உள்ளே போக முடியாமல் தடுத்தது, கொண்டது.

வேடன் வாசலிலேயே நின்று கொண்டான்.

சிப்போது அங்காள பர மேஷ் வரி
 4த்துக் கண்ணில் பிரகண்டமாகி "அய்யா,
 வேடனே! நான் வந்த மகனே! நீ, அந்த
 வாசலில் தாண்டா நிற்க வேண்டாம்!
 அவருடன் உள்ளே வரக் கூடாது;
 நீ, தினமும் நான் கோவிலில் இருந்
 தாலும், இல்லா விட்டாலும், நீவே
 காலம் வரை என்னை மறக்காமல் அந்த
 வாசலில் பம்பை வாசிக்க வேண்டாம்!
 அய்யா நீ வாசித்து வந்தால், உனக்கு
 நித்தம்மம் நிறையான செல்வம் தாரைன்,
 என்னுடைய கோபுரம் வளர்ந்து துமால்,

உனக்கு சூடகளெல்லாம் வளத்தித்
தருவேண்டா! நீ, திருத்த வேடத்தனத்
தை விட்டு விட்டு எனக்கு பம்மை நூத
ந்தான் வாசிக்க வேண்டும்!" என்கூள்.

சிதற்கு வேடன் " ஆமாம், தாயே! உனக்
கு அந்நூடும் பம்மையைக் கொண்டு வந்து
உன் வாசலில் வாசிக்கக் கொண்டிருந்தால்,
எனக்கு, என்னம்மா தருகிறாய்?" என்கூள்.

சிதற்கு அங்காள பரமேஸ்வரி " அய்யா,
மகனே! நீ, சென்ற திடமெல்லாம் சூழப்
பாய், திருக்கும்! எந்த வீட்டுக்குப் போ-
னாலும் வீட்டுக்கு வருவள்ளத்தவசம்
(தானியம்) கொடுப்பாங்க, அதை நீ
நீடு காலத்துக்கு வாங்கி, அன்ன தானம்
சிசாரண தானம் சாய்விட்டுக் கொண்டு
அனுதுன காலமும் எனக்குத் தவருமல்
பம்மை வாசிக்க வேண்டும்! அய்யா
சாமியில்லை, சூதமில்லை, தெய்வமில்லை
வயன்று நீ மீறி நடந்தால், உன்னை
நான் எங்கு போனாலும், விட மாண்
டேன்!

நீதீழி காலத்தூறிக் குடும்பம் தழைய
வேண்டுமென்றால் நீ, என் வாசலில்
தூன சரி பம்பை வாசிக்க வேண்டும்!"
என்கள்.

அனாதக் கேட்ட வேடன் "அம்மா, தாயே!
நீ, சொன்ன பிறகாரம் நீதீழி காலத்தீழ்
கும், சந்தூர சூரியாக்கள் உள்ள மட்டும்,
பில்லாய் பூடுள்ள மட்டும், திணுள்ள, பெண்
ணுள்ள மட்டும் உள்ள மறக்காமல், திருக்கி
றேன்! திணுள், தாயே! நான் திருந்தநான்
வருவேன் தில்லாத நான் வரமாண்டேன்!
இப்படி சில சிறிய குத்தங்கள் செய்தால்
என்னை மன்னிக்க வேண்டும்! நான் கூப்பிட
ட இடங்களுக்கெல்லாம் நீவந்தே என்னை
காப்பாத்த வேண்டும்! திறு திறும் நூறு
பிழை செய்துருந்தாலும் என்னை மன்னிக்
த வேண்டும், தாயே! ^{என்று} சாஷ்டாங்கம் சர
ணம் செய்தான்.

அம்மா, தாயே! குணமுள்ள தாயே நீ!
மாயமுட தங்கை, நீ! எனக்கு நீ, கேட்ட

வர மெல்லாம் தர வேண்டும்! நீ, தெய்வத்திலும் தெய்வம், புவிய தெய்வம்! உலகத்துக்கென நீ, பிள்ளைத் தெய்வம்மா! நான் எந்த இடம் சென்றாலும் என்னை வந்த கார்ப்பாத்த வேண்டும்!" என்னுள்.

சிதற்கு சிங்காள மர மென்வரி "அப்பா, மகனே! உலகத்து ராஜா ராஜாங்கங்களுக்கென நான் பிள்ளைத் தெய்வம்மா! சூழ்நிலையில்லாத வங்களுக்கு சூழ்நிலை வரம் நான், கொடுப்பேன்! என்னை அழையாத வீட்டுக்கு நான் நுழைய மாண்புடன், என்னை மதியாத வீட்டிற்கு மிதிக்க மாண்புடன், நம்பிய பேர்களுக்கு நான் அங்கம்மா! நம்பாத பேர்களுக்கு நான் நாக யாம்பு, ஆயா! என்னை சொன்னவர்களுக்கு நான் அங்கம்மா ஆயா! இல்லையென்று சொன்னவர்களுக்கு நான் கோதும்பி நாகம்மா! நான் நாகனாக நீயே காலத்திற்கு இந்தப் புத்தகங்களில் நான் இருப்பேன்!

நான் இந்த உலகத்துள் நீடுழி காலத்
 தூற்து சின்ன லக்ஷியாக இருந்தேன்!
 நான் ஷ்ஷரியாக இருந்தேன்! இப்போ
 இந்த கலியுகத்துள் கடல் தண்ணி சிங்க
 சூழம் என்று சொன்னால் நான் சிங்காள
 பரமேஸ்வரியாக போர் விளங்குகிறேன்
 சிப்பா! எது தவிர்ந்தாலும் எனக்கு
 பம்பையடிப்பது தவறக் கூடாது" என்று
 பம்பையை எடுத்துக்கையில் கொடுத்தாள்.

சிதைக் கேட்ட சூசாமி "எம்மா! இந்த
 பம்பையை வைத்தீடு கொண்டுள்ளீ
 சிப்பா சாப்பாடுகிறீடுக்கும்?" என்று.

சிதை நிஷ்ஷரி "சிப்பா, மகஜன்!
 இந்த பம்பையை எடுத்துக் கொண்டு
 நீயும் சூசாரியும் வருஷம் ஒரு குறை
 எங்கு போனாலும் வீட்டுக்கு ஒருவள்ளத்
 தவசம் கொடுப்பார்கள். மண்டையோட்
 டுக் காணிகளைக் கொண்டு வீட்டுக்கு

21.

ஒரு பணம் (4, சிணு) கொடுப்பார்கள்
இதை வல்லாம் வாங்கி பிழைத்துக்
கொண்டு எனக்கு தவறாமல் பம்பை
வாசுத்து வா! என்ருள்.

அதற்கு முதலி ஈ. வி. வி. வி
வணங்கி நல்ல வரம் பெற்றுச் சென்ருள்.

மங்களம்!!